7

Нещасний рік і день, нещасна хвиля й мить,
Коли, обдурений надією пустою,
Розстався легко я з вітчизною святою
І з дорогим Анжу, щоб тут за ним тужить.

Я знав: недобрий птах мені тропу значить —
І не знаходив я жаданого спокою,
Бо чув я згубний вплив, бо знав, що наді мною
Догнав Сатурна Марс і вкупі з ним блищить.

Сто раз піддатися хотів я добрій раді,
Та доля кожний раз ставала на заваді;
І, не обмарила б очей мені мара,

Мене пригода б та напевне збила з пливу,
Коли, намірений в дорогу нещасливу,
Поранив ногу я, виходячи з двора.